

BRIGHTON BEACH MEMOIRES

(Brighton Beach Memoirs)

Een tragi-komedie in twee bedrijven

door

NEIL SIMON

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BRIGHTON BEACH MEMOIRES - BRIGHTON BEACH MEMOIRS** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1984 by Neil Simon

Copyright translation: © 1997 by Neil Simon

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Eugene - jonge man, vijftien jaar

Blanche - vrouw, achtendertig jaar

Kate - vrouw, ongeveer veertig

Laurie - meisje, dertien jaar

Nora - jonge vrouw, zestien jaar

Stanley - jonge man, negentien jaar

Jack - man, tweeënveertig jaar

EERSTE BEDRIJF:

Brighton Beach, Brooklyn, New York
September 1937 - 18.30 uur

TWEEDE BEDRIJF:

Woensdag, een week later, ongeveer 18.45 uur

DECOR:

Een houten vakwerkhuis, niet ver van het strand. De wat betere arbeidersbuurt, voor het grootste gedeelte bewoond door Joden, Ieren en Duitsers. De hoofdingang bevindt zich rechts. Een klein opstapje van twee treden naar de voordeur. Binnen bevinden zich de eet- en de zitkamer. Een deur geeft toegang tot de keuken... Een trap leidt naar drie kleine slaapkamers. Er zijn nog twee slaapkamers, maar die zijn niet zichtbaar. Een hal leidt naar andere kamers...

EERSTE BEDRIJF

Het is ongeveer zes uur 's avonds, september, en de zon begint al onder te gaan. Als het doek op gaat zien we Kate Jerome, ongeveer 40 jaar oud, de tafel dekken. Haar zuster, Blanche Morton, 38 jaar, is druk aan het werk aan een naaimachine. Laurie Morton, 13 jaar, ligt languit op de bank. Ze leest een boek. Buiten op het gras bevindt zich Eugene Jerome, bijna 15 jaar. Hij draagt een korte sportbroek, overhemd en das, een versleten, gescheurde sweater, gymschoenen en een blauwe honkbal-pet. Hij heeft een oude honkbalhandschoen aan zijn linkerhand en in zijn rechterhand houdt hij een honkbal die zo versleten is, dat hij bijna uit elkaar valt. Hij staat op een denkbeeldige werpheuvel, met zijn gezicht naar links. Hij kijkt om over zijn schouder naar een denkbeeldige loper op het tweede honk, dan naar de "Slagman". Dan werpt hij de bal. Deze raakt een muur buiten het toneel.

Eugene: Een uit, een op het tweede honk, twee ballen, twee missers... Ruffing controleert de loper op het tweede honk, krijgt het signaal van Dickey, Ruffing strekt zich uit, Ruffing werpt... *(hij gooit de bal)* Nog net binnen de lijn, de Slagman haalt uit ! Mis! *(haalt de bal op)* Een uit, een op het tweede honk... Ruffing controleert de loper op het tweede honk, krijgt het signaal van Dickey, Ruffing strekt zich uit, Ruffing werpt... *(hij gooit de bal)* Laag!.... Ja! Lopen, Red! Lopen!!!!

Blanche: *(stopt met naaien)* Kate, alsjeblieft. Mijn hoofd barst zowat.

Kate: Ik heb het dat jong al honderd en negen keer gezegd. *(ze roept naar buiten)* Eugene! Houd op tegen die muur te slaan!

Eugene: Zometeen, Ma! Dit is voor de wereldkampioenschappen! *(weer met zijn hoofd bij het spel)* Een uit, een op het tweede honk... Ruffing strekt zich uit, Ruffing werpt... *(hij gooit de bal)* Oh, nee! te hoog! Jo Jo More loopt op zijn dooie gemak...

Blanche: *(stopt weer)* Kan hij dat niet ergens anders doen?

Kate: Ik breek allebei zijn armen als hij nu niet ophoudt! *(roept)* Eugene, dit is de laatste waarschuwing. Heb je me gehoord?

Eugene: Dit is echt de laatste slag, Mam. Mel Ott is aan de beurt. Dit is een belangrijk moment in de geschiedenis van het honkbal.

Kate: Je tante Blanche heeft daverende hoofdpijn.

Blanche: Hij hoeft niet te stoppen met spelen. Als hij maar ophoudt met dat gebons tegen de muur.

Laurie: *(kijkt op uit haar boek)* Dat doet hij altijd als ik moet studeren. Ik heb morgen een geschiedenisproefwerk.

Eugene: Een slag nog, Mam? Ik denk dat het gaat lukken. Ik heb de slag te pakken vandaag.

Kate: En als je vader straks thuiskomt, heb je nog meer slagen te pakken! Hoor je me!

Eugene: Al goed! Oké!

Kate: Ik wil dat je NU binnen komt. Haal eens wat glazen water.

Blanche: Dat kan ik ook wel doen.

Kate: Waarom zou je? Er mankeert niets aan zijn handjes, hoor. *(roept weer naar buiten)* En ik duld geen grote mond, begrepen? *(ze gaat terug naar de keuken)*

Eugene: *(slaat met 'n woest gebaar de bal in zijn handschoen. Dan vormt hij een rondje met zijn hand, verandert deze in een megafoon en richt zich tot het "publiek")* Attentie... Dames en Heren! De wedstrijd van vandaag wordt uitgesteld wegens de hoofdpijn van mijn tante Blanche...

Kate: Blanche, voor vandaag heb je wel genoeg genaaid. Als je zo door gaat, word je nog eens blind.

Blanche: Ik hoef nog maar een klein stukje... Laurie, liefje, help jij tante Kate eens met tafel dekken.

Laurie: Nog twee bladzijden, goed, Mam? Dan heb ik de Macedonische oorlogen gehad.

Kate: Altijd maar studeren, dat meiske. Ze wordt nog wel eens professor. *(roept vanuit de keuken)* Eugene!!!

Eugene: Ik kom al.

Kate: En was je handen.

Eugene: Die zijn schoon. Ik draag een handschoen. *(gooit bal weer in handschoen...dan kijkt hij voor zich uit en richt zich tot het publiek)*

Ik haat mijn naam!... Eugene Morris Jerome... Dat is de op een na ergste naam die je een jongen geven kunt. De ergste is Haskell Fleischmann... Hoe kan ik nou ooit voor de Yankees gaan spelen als ik Eugene Morris Jerome heet?... Je moet Joe heten... of Tony!... Of Frankie... Was ik maar als Italiaan geboren... Alle goeie Yankees zijn Italiaans..... En mijn moeder doet ketchup door de spa-ghetti, ik kan alle hoop wel opgeven. *(hij slaat de bal weer in de handschoen)*

Laurie: Ik ben bijna klaar, Mam.

Blanche: Goed, schat. Niet te snel opstaan, hoor.

Kate: *(tegen Laurie)* Je hebt wat meer kleur vandaag, lieverd. Heb je vanmorgen wat zon opgevangen?

Laurie: Ik ben naar het strand gewandeld.

Blanche: Toch wel heel langzaam, mag ik hopen?

Laurie: Ja, Mam.

Blanche: Goed zo.

Eugene: *(heeft mee geluisterd...richt zich dan weer tot het publiek)*
...Ze krijgt deze speciale behandeling omdat de doktoren zeggen dat ze een ruisje op haar hart heeft.... Ik werd pal op mijn achterhoofd geraakt door een honkbal, ik heb alles een week lang dubbel gezien, en nog moest ik de boodschappen elke dag doen... Meisjes worden als Koninginnen behandeld... Misschien had ik beter als Italiaans meisje geboren kunnen worden...

Kate: *(raapt een vuile sok van de vloer)* EUGENE!!!!

Eugene: Jahaaaa!!!

Kate: Hoe vaak heb ik je al niet gezegd dat je je rommel niet moet laten slingeren!

Eugene: Honderd en negen keer.

Kate: Wat?

Eugene: Gisteren zei je: "Ik heb je al honderd en negen keer verteld dat je je rommel niet moet laten slingeren"!

Blanche: Niet zo brutaal tegen je moeder, Gene!

Eugene: *(tegen het publiek)* Was ik brutaal? Echt waar, dat heeft ze gisteren tegen me gezegd... Er komt een dag dat ik over dit alles een boek of een toneelstuk ga schrijven... Ik word net zo'n schrijver als Ring Lardner of zo... Tenminste... als het niets wordt met de Yankees... of de Cubs... Of de Red Sox... Of wie weet, de Tigers... Maar als ik moet afzakken tot de St. Louis Browns word ik zeker schrijver.

Laurie: Mam, mag ik een glas limonade?

Blanche: Dat bederft je eetlust, lieverd.

Kate: Een klein glaasje kan toch geen kwaad.

Blanche: Goed dan. Ik zal er zo een voor je halen, engeltje.

Kate: Ik breng haar er wel een. Ik sta toch in de keuken.

Eugene: *(tegen het publiek)* Niet te geloven... Als ooit mocht blijken dat haar bij nader inzien toch niets mankeert, vermoord ik haar. *(staat op, wil het huis in lopen, blijft echter staan op de treden, wendt zich weer tot het publiek, vertrouwelijk)* Hoor eens, ik hoop dat U dit niet zult doorvertellen... Wat ik U allemaal vertel, dat zijn mijn geheime memoires... De titel wordt: "De ongelooflijke, fantastische, persoonlijke, privé-gedachten van mij, Eugene Morris Jerome, in zijn vijftiende levensjaar, in 1937, te Brighton Beach, wijk in Brooklyn, de Staat New York, Verenigde Staten."

Kate: *(komt de keuken uit met in de ene hand een glas limonade en in de ander een rolschaats)* Een rolschaats!... Op mijn keukenvloer!... Wil je me soms dood hebben?

Eugene: *(rent het huis in)* Ik heb hem daar niet neergelegd.

Kate: Nee? Wie dan? Laurie? Tante Blanche? Heb je een van beiden ooit wel eens op rolschaatsen gezien?... *(houdt de rolschaats in haar uitgestoken hand)* Breng onmiddellijk naar boven... Hier komen!

Eugene: *(loopt naar haar toe, houdt zijn hand tegen zijn achterhoofd)*
Niet slaan, ik heb een hersenschudding.

Kate: Wat zou je tegen je vader zeggen als hij thuis kwam en ik lag dood op de keukenvloer?

Eugene: Dan zou ik zeggen: "Niet de keuken in gaan, Pa!"

Kate: *(ze haalt naar hem uit, hij bukt en zij mist)* Naar boven! En waag het niet om met vuile handen naar beneden te komen! *(Eugene loopt de trap op. Hij keert zich om naar het publiek)*

Eugene: Begrijpt U waarom ik dit alles op wil schrijven?... Voor het geval ik een volkomen verwrongen en mislukt persoon word, dan weet de wereld tenminste hoe dat komt.

Blanche: *(nog steeds bezig met haar naaiwerk)* Hij is een jongen. Hij is nog zo jong. Je zou blij moeten zijn dat hij zo gezond en actief is. Voordat de doktoren er achter kwamen wat Laurie had, was zij ook zo.

Kate: Nee. Zo is Laurie nooit geweest. Meisjes zijn heel anders. Toen jij en ik meisjes waren, hielden we het huis uit onszelf opgeruimd en schoon. Mama werd stapelgek van Ben en Ezra. *(we zien Eugene boven zijn kamer binnen gaan en een notitieblok en een potlood tevoorschijn halen. Hij gaat er mee op bed liggen en gaat verder met zijn "memoires")* ...Ik ben altijd zo geweest. Ik wil graag alles schoon hebben. Net als Mama. De dag dat ze inpakten en het huis in Rusland verlieten, maakte ze het huis van onder tot boven schoon. Ze zei: Wat de Kozakken ons ook aangedaan hebben, als ze ons huis binnenvallen, wil ik dat ze respect voor de Joden hebben".

Laurie: Wie waren de Kozakken?

Kate: Van hetzelfde vuile slag als wat hier tegenover woont.

Laurie: Hier tegenover? Bedoelt U de Murphys?

Kate: Allemaal.

Laurie: Zijn de Murphys Russisch?

Blanche: De moeder is heel aardig. Ze was heel aardig voor me.

Kate: Haar ramen zijn zo smerig dat ik eerst dacht dat ze er zwarte gordijnen voor had hangen.

Blanche: Ik ben er binnen geweest. Het was heel netjes. Niemand kan aan jouw reinheid tippen.

Kate: Wat moest je daar in huis?

Blanche: Ze nodigde me uit op de thee.

Kate: Om dat dronken lor van een zoon van haar te ontmoeten?

Blanche: Nee. We waren met z'n tweeën.

Kate: Ik woon hier al zeven jaar. Mij heeft ze nog nooit uitgenodigd op de thee. Want ze weet in welke situatie jij zit. Ik ken haar soort. Weet je nog wat Mama altijd zei? Blijf aan je eigen kant van de straat. Straten hebben niet voor niks goten. *(ze gaat de keuken weer in)*

Eugene: *(schrijvend, zegt hardop)* Straten hebben niet voor niks goten... *(tegen het publiek)* Als mijn moeder wist dat ik dit allemaal opschrijf, zou ze me levend villen.... Ik kan maar beter even uitleggen wat ze bedoelde met de "situatie" van Tante Blanche... Haar man, Oom Dave, is zes jaar geleden overleden... *(hij kijkt rond)* aan... Dat spreken ze nooit uit. Hooguit fluisterend... Het was... *(fluistert)* kanker!... Ik denk dat ze bang zijn dat als ze het hardop uitspreken, dat God dan zal zeggen "DAT HEB IK GEHOORD! JULLIE HEBBEN DIE VERSCHRIKKELIJKE ZIEKTE HARDOP UITGESPROKEN! *(wijst met zijn vinger naar beneden)* EN DAAROM VEROORDEEL IK JULLIE ZELF OOK TOT DIE ZIEKTE!"... Er zijn een aantal zaken waar volwassenen over weigeren te praten... Mijn Opa bijvoorbeeld. Hij is gestorven aan... *(fluistert)* difterie!... Maar goed, nadat Oom David gestorven was, bleek, dat hij Tante Blanche geen cent had nagelaten. Hij was ook niet verzekerd.... En zij kon niet voor zichzelf zorgen want ze heeft... *(fluistert)* astma... Dus mijn moeder met haar grote hart besliste toen dat zij en haar twee kinderen bij ons in mochten komen wonen. Onze kamer werd in tweeën gedeeld zodat mijn broer Stan en ik aan de ene kant slapen, en Laurie en haar zus Nora aan de andere kant. Mijn vader nam aan dat het maar tijdelijk was, maar ze zitten hier nu al drie en een half jaar, en ik denk dat dat een van de hoofdredenen is dat mijn vader de laatste tijd een... *(fluistert)* te hoge bloeddruk heeft! *(hij gaat weer verder met schrijven. Kate komt de keuken uit met een karaf limonade. Ze loopt er mee naar Laurie)*

Kate: Neem nog wat limonade, lieverd.

Laurie: *(gaat rechtop zitten)* Dank U, Tante Kate.

Blanche: Langzaam drinken.

Laurie: Doe ik.

Kate: *(kijkt Blanche aan)* Blanche, zo is het wel genoeg. Je bent al sinds zeven uur vanmorgen bezig.

Blanche: Ik wilde net stoppen.

Kate: Je naait je vingers nog eens aan elkaar.

Blanche: Het wordt nu toch te donker. *(ze houdt op, leunt achterover, wrijft in haar ogen)* Ik geloof dat ik aan een nieuwe bril toe ben.

Laurie: Een leraar op school zei dat je elke twee jaar een nieuwe bril moet.

Kate: *(tegen Blanche)* Je had toch een lampje aan kunnen doen?

Blanche: Ik hoef hier de electriciteitsrekening niet te betalen. Ik ben jou en Jack zonder dat al genoeg schuldig.

Kate: Ik vraag toch niets van je? Zie jij hier iemand van de honger omkomen? Als ik van honger sterf, dan deel jij je maaltijd maar met mij.

Blanche: Kate! Ik zal jou en Jack op een dag alles terug betalen! Ik weet nog niet wanneer, maar ik houd me aan mijn woord.

Kate: Dan zul je moeten gaan gokken... Ga in de keuken eens even de soep proeven. Misschien moet er zout bij. *(Blanche gaat de keuken in)*

Laurie: Moet ik de glazen klaar zetten of doet Eugene het? *(Eugene heeft de laatste opmerking gehoord en slaat woest zijn "memoires" dicht. Kate roept naar boven)*

Kate: EUGENE!... Dit is de laatste waarschuwing! *(tegen Laurie)* Je hoeft alleen de servetten maar klaar te leggen, lieverd. *(Kate gaat de keuken in. Laurie staat op en begint de servetten klaar te leggen. Eugene gaat rechtop op zijn bed zitten)*

Eugene: *(tegen het publiek)* Vanwege haar "toestand" moet ik wel twee keer zoveel werk doen hier... Man, als ik toch bij de Yankees was, dan zat ik deze winter in St. Petersburg.. *(hij gaat zijn kamer uit en loopt de trap af)* Haar zuster Nora is zo erg nog niet. Ze is zestien. Tegen haar heb ik niet echt bezwaar. *(hij is nu beneden)* Zij is tenminste nog om aan te zien. *(Hij begint glazen uit de open kast te halen)* Om eerlijk te zijn is dit het jaar dat meisjes die er niet echt slecht uitzien me beginnen op te vallen... Nora begon ongeveer acht maanden geleden tekenen te ontwikkelen die erop wijzen dat ze een vrouw is... De exacte datum staat in mijn dagboek. *(plotseling horen we een stem. Het is Nora)*

Nora: Mam! Laurie! Tante Kate! *(Nora komt de twee treden op rennen, het huis in. Ze is een bijzonder mooi meisje van zestien en een half jaar oud, met alle vrouwelijke rondingen op de juiste plaats. Ze bruist van energie en enthousiasme)*

Ik heb geweldig nieuws! Luister, allemaal!

Eugene: Ha, Nora!

Nora: Eugene, mijn lieve, aanbiddelijke, knappe neef! Moet je horen wat mij is overkomen! *(ze omarmt hem, drukt hem tegen zich aan en zoent zijn wang. Dan haast ze zich naar de andere kamer, naar Laurie)* Ik ga flauw vallen! Ik ben helemaal van de wereld!

Eugene: *(volkomen overdonderd door de omhelzing, tegen het publiek)* Ik voelde haar borsten!... Toen ze me vastpakte, voelde ik borsten... voor het eerst!

Nora: Ik kan het nog niet geloven!

Laurie: Wat is er gebeurd?

Nora: Waar is Mam? Tante Kate? Ik moet het iedereen vertellen. *(ze rent naar de keukendeur)* Iedereen naar de kamer voor het grote nieuws! *(Kate en Blanche komen de keuken uit. Kate is druk doende aardappelen te stampen in een pan)*

Kate: Wat heeft al die opwinding te betekenen?

Blanche: Je bent helemaal rood in je gezicht.

Nora: Ga zitten, Mam. Ik wil niet dat je op de grond flauw valt.

Kate: Ga zitten, Blanche.

Laurie: Mam, ga zitten. *(Blanche gaat zitten)*

Nora: U ook, Tante Kate. Goed. Is iedereen er klaar voor?

Laurie: Houd op het zo te rekken. Ik ga dood van de spanning.

Blanche: Zulke dingen mag je niet zeggen, Laurie.

Kate: *(tegen de anderen)* Mag ik nu alsjeblieft horen wat het meisje te zeggen heeft?... *(tegen Nora)* Ga verder, schat.

Nora: *(enigszins buiten adem)* Oké! Daar gaat-ie dan! Ik ga optreden in een Broadway-show. *(ze kijken haar stomverbaasd aan)* In de musical "Abracadabra"... Die meneer, meneer Beckman, is een regisseur. Hij kwam vanochtend naar onze balletklas en hij pikte er drie meisjes uit. Maandagochtend moeten we om tien uur in het Hudson Theater zijn om auditie te doen. Maar toen hij vertrok zei hij dat het zo goed als zeker was dat ik de baan kreeg. Morgen moet ik hem bellen. Misschien moet ik de stad wel in om er verder met hem over te praten. Ze beginnen maandag over een week al met de repetities en dan gaat het naar Philadelphia, Wilmington en Washington... en de tweede week van december wordt het in New York opgevoerd. Er komen negen nummers in en er komt een enorm aquarium op het podium, waar je helemaal doorheen kunt kijken, en de hele finale vindt plaats onder water... ik bedoel maar, het is toch niet te geloven? Ik ga optreden in een Broadwayshow, Mama! *(iedereen staat nog steeds perplex)*

Blanche: *(tegen Kate)* Waar heeft ze het over?

Kate: Moet ik dat weten? Ben ik haar moeder soms?

Laurie: Hoe kan dat nou? Je moet toch zingen en acteren in een Broadwayshow?

Nora: Ik kan zingen.

Laurie: Nee, dat kun je niet.

Nora: Een beetje.

Laurie: Nee, dat kun je niet.

Nora: Ik kan wijs houden.

Laurie: Nee, dat kun je niet.

Nora: Nou, misschien is dat ook helemaal niet nodig. Ze zijn alleen maar op zoek naar dansers en danseressen.

Laurie: Als je naar Broadway gaat, moet je kunnen zingen en acteren.

Nora: Hoe weet jij dat nou? Jij hebt nog nooit een Broadwayshow gezien.

Blanche: Heb je hem verteld hoe oud je bent?

Nora: Daar vroeg hij niet naar.

Blanche: Vroeg hij niet hoe oud je was?

Nora: Hij vroeg me alleen om auditie te komen doen. Mijn God, is er dan niemand blij voor mij?

Eugene: Ik wel. Het is het meest geweldige dat ik ooit gehoord heb.

Nora: Dank je, Eugene. Ik ben blij dat iemand tenminste met me meeleeft.

Eugene: (*tegen het publiek*) Goeie genade! Ik slaap op de kamer naast die van een showmeisje.

Blanche: Hoe moet je dan naar Philadelphia? En hoe moet het verder met school?

Nora: School? Mama, ik heb het over een Broadwayshow. Dit is wat ik met mijn leven wil doen. Algebra en Engels helpt me niets op het podium.

Laurie: Helpen.

Nora: Hou je er buiten!

Blanche: Bedoel je dat je school helemaal niet af wilt maken? Geen diploma halen?... Weet je wel hoe moeilijk het vandaag de dag is voor een meisje zonder diploma's om aan werk te komen?

Nora: Maar ik heb dan toch werk? En ik zal meer verdienen dan tien meisjes met diploma's.

Laurie: Je hebt die baan nog niet. Je moet eerst auditie doen.

Nora: Ik heb de buit al binnen. Dat heeft meneer Beckman zelf tegen me gezegd.

Blanche: En wat als je, God verhoede, een been breekt?... Of te dik wordt?... Hoe lang denk je dat ze je willen houden? Dansen is maar voor een paar jaar. Een diploma is voor altijd. Ik kan het weten, want ik heb er nooit een gehad. Ik weet hoe moeilijk het is om fatsoenlijk werk te vinden. Tante Kate weet er ook alles van. Zeg jij het haar eens, Kate.

Kate: Het is heel moeilijk.

Nora: Waarom laat je me dan al drie jaar lang balletlessen volgen? Waarom zit ik twee uur per dag in de metro, vier dagen per week na schooltijd, van geld dat jij verdient door half blind achter een avondse naaimachine te zitten? Waarom, Mama?

Blanche: ...Omdat ik het graag voor je over heb... Omdat je het me

vroeg.

Nora: Dan wil ik je nu nog wat vragen, Mama. Laat mij nu eens iets voor jou doen. Ik zou zestig dollar per week kunnen verdienen.. Misschien zelfs wel meer... Als ik over twee jaar van school kom, kan ik datzelfde nooit verdienen met een diploma.

Blanche: *(zucht diep)*...Ik kan nu niet goed nadenken. Het is bijna etenstijd. Oom Jack komt zo thuis. We hebben het er nog wel over. *(ze staat op)*

Nora: Ik moet het nu weten, Mama. Ik moet meneer Beckman bellen om hem te laten weten of ik maandag naar de auditie kom... Laat me dan op zijn minst auditie doen. Laat me er in ieder geval achter komen of zij vinden dat ik goed genoeg ben... Zeg alsjeblieft voor maandag geen nee. *(Iedereen kijkt naar Blanche. Blanche kijkt naar beneden, naar haar handen)*

Eugene: *(tegen het publiek)* Het was een spannend moment, voor iedereen... ik ben gek op spannende momenten!... Vooral als ik zelf niet degene ben die de spanning heeft veroorzaakt. *(hij keert zich weer om en kijkt naar Blanche)*

Blanche: Ach... God weet dat we het geld heel goed kunnen gebruiken. We zijn Tante Kate en Oom Jack al zoveel verschuldigd... Ik vind dat zij hier net zoveel over hebben in te brengen als ik... wat vind jij ervan, Kate?

Kate: *(haalt schouders op)* Ik? Ik heb in heel mijn leven nog nooit gestemd. Waarom zou ik daar nu ineens mee beginnen? En nog wel met mijn eigen familie?... Ik moet de aardappels opzetten. *(ze gaat af naar de keuken)*

Blanche: Dan hangt het van Oom Jack af. We laten hem de beslissing nemen. *(ze wil naar de keuken gaan)*

Nora: Waarom, Mama? Ik houd wel van hem, maar hij is toch mijn vader niet?

Blanche: Omdat ik hulp nodig heb.... Omdat ik niet altijd weet wat de juiste beslissing is... Omdat ik het zeg, daarom. *(ze gaat af naar de keuken. Laurie en Eugene blijven met Nora achter, die er verloren bij staat. Ze staren haar aan)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto